8 de febrer: Santa Josefina Bakhita, verge

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,1-13): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passarà com amb deu noies que van prendre les seves torxes per sortir a rebre l'espòs. N'hi havia cinc que no tenien seny i cinc que eren assenyades. Les que no tenien seny van prendre les seves torxes, però no es van endur oli. En canvi, les assenyades es van endur ampolles amb oli juntament amb les torxes. Com que l'espòs tardava, els vingué son a totes i es van adormir. A mitjanit es va sentir un clam: 'L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!'. Llavors totes aquelles noies es van despertar i començaren a preparar les seves torxes.

»Les noies sense seny van dir a les assenyades: 'Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes s'apaguen'. Les assenyades respongueren: 'Potser no n'hi hauria prou per a nosaltres i per a vosaltres; val més que aneu als qui en venen i us en compreu'. Mentre anaven a comprar-ne, va arribar l'espòs, i les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres noies i deien: 'Senyor, Senyor, obre'ns!'. Però ell va respondre: 'Us asseguro que no us conec'. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora».

«A mitjanit es va sentir un clam: 'L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!'»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui agraïm a la Divina Providència la seva bondat en rescatar de l'esclavatge més humiliant la jove Bakhita i conduir-la fins l'amable servei de Déu. Josefina Bakhita fou raptada (sostreta als seus pares) quan encara era una nena. Fins a cinc vegades fou venuda i revenuda en mercats d'esclaus, patint tota mena de vexacions i mals tractaments.

El darrer "amo" que tingué, un membre del cos consular d'Itàlia al Sudan, la tractà de mode amable i cordial. En realitat, però, no fou aquest el seu darrer "amo". A Itàlia —on hagué de retornar el diplomàtic— Josefina conegué l'autèntic "Amo", el veritable Senyor. Un Gran Senyor que s'havia deixat maltractar a la Creu per a defensar la nostra llibertat! Ell és el Bon Espòs que ens ha rescatat del pitjor dels esclavatges: la orfenesa de Déu, la llunyania de Déu.

Bakhita significa "afortunada". En efecte, tot prenent el nom de Josefina, el 1890 tingué la fortuna de

rebre el baptisme i saber-se filla de Déu. Alguns anys més tard aquesta verge admirable es lliurà a l'Espòs a través de l'Institut Santa Magdalena de Canosa (les Mares Canosianes). En topar-se amb Déu, el sofriment viscut fou per a Josefina una escola d'esperança, un oli que animava la torxa de la fe en Déu.

Pensem en el nostre cas: quan m'ha costat trobar Déu? ¿Quin preu estic disposat a pagar per tal de mantenir encesa aquesta torxa? Perquè, no ho oblidem, la comoditat — per no dir la tebiesa— instal·lada en les nostres societats en atordeix i... després arribem tard: «Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora» (Mt 25,13).

Duguem, doncs, al nostre cor l'oració col·lecta de la missa d'aquesta santa: «Oh, Crist, a qui les santes verges com Josefina Bakhita t'han estimat com a únic espòs, concediu-nos que res ens separi del vostre amor i que amb esperança vigilant us trobem».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Definitivament sóc estimada i passi el que passi sóc esperada per aquest Amor. Així que la meva vida és bella» (Santa Josefina Bakhita)

- «Santa Josefina Bakhita va néixer al Sudan i, quan tenia només nou anys, va ser raptada i convertida en esclava. Durant la seva esclavitud va patir nombrosos patiments físics i morals. Malgrat tantes ferides rebudes, quan va conèixer Crist va experimentar un gran alliberament interior, es va sentir compresa, estimada, i capaç d'estimar i perdonar, com Jesús va perdonar els qui el van crucificar. L'experiència del perdó va fer de Bakhita una dona pacífica i pacificadora, lliure i alliberadora» (Francesc)

- «(...) Segons el Senyor, el temps present és el temps de l'Esperit i del testimoniatge (cf.Ac 1,8), però també és un temps marcat encara per "les dificultats" (1Co 7,26) i la prova del mal (cf. Ef 5,16) que no plany l'Església (cf. 1Pe 4,17) i inaugura els combats dels darrers dies (cf. 1Jn 2,18; 4,3; 1Tm 4,1). És un temps d'espera i de vetlla (cf.Mt 25,1-13; Mc 13,33-37)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 672)